

MUUMIOMUMMOT[®]

SOTESOTKUISSA

MUUMIOMUMMOT
Sotesotkuissa

"Se mikä ei tapa, vahvistaa"

**Mutta mikä tappaa voi
aiheuttaa muumioitumisen!**

**Huumorilla höystettyä
elämää ja kuolemaa.**

**Omistettu sotetyön
sankareille!**

Kaikki tässä kirjassa olevat kuvat ovat tekoälyn avulla luotuja.

Kirjailijat Mäkinen Marja & Puustinen Henna

MUUMIOMUMMOT
Sotesotkuissa

© Marja Mäkinen 2026
Mäkinen Marja ja Puustinen Henna

Kuvitus tekoälyn avulla luotuna Mäkinen Marja
Taitto Mäkinen Marja

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7596-7

SISÄLLYSLUETTELO

Sideharsojen vaihtopäivä	7
Terveyskeskus toimii resurssien salliessa	10
Kokous, jossa kaikki voivat huonosti	13
Oikaistaan asiat kuntoon	15
Hammaslääkärin penkissä.....	18
Hammaskivelle kyytiä.....	19
Pyörivät vehkeet	21
Hampaat hukassa	22
Palaverin paikka	24
Hyökkäysvaunuilla hoitoon.....	26
Yhteistyö- ja avunantosopimus.....	31
Ilmassa apeutta ja housuvaippa.....	36
Saattohoito.....	39
Käytävän varrelta korjattua.....	41
Asioilla on painoarvoa.....	43

Hätäkös tässä.....	47
Pillit päällä päivystykseen.....	50
Mattohommia ja burn out.....	54
Puhdistautuminen	65
Keittiön kautta kappeliin.....	67
Päiväkahvin merkeissä	70
Välitilan sielujen tähtiyö.....	72

Sideharsojen vaihtopäivä

Muumiomummut Ruusu ja Lilja, entiset Sote-alan ammattilaiset, menehtyivät raskaan työn alle ja jäivät välitilaan. Juutuivat byrokratian rattaisiin sideharsoistaan. Taivaassa oli ruuhkaa ja hoitotakuuaika ei koskenut vainajia. Jatkuvat sodat, luonnonkatastrofit ja olosuhteiden kurjistuminen oli täyttänyt taivaspaikat. Helvetissä olisi ollut tilaa, mutta aatteellisista syistä he eivät sinne halunneet, liikaa vanhoja pomoja, johtoryhmää ja poliittisia päättäjiä. Mutta ei hätää, hoitajat olivat tottuneet odottamaan vuoroaan.

Päivä oli kaunis ja aurinko paistoi hautausmaalle mäntyjen neulasten läpi kuin luoden pyhiä valoharsoja. Mummot viettivät aikaa hautausmaan sankarihaudoilla. Olivathan he olleet oman elämänsä sankareita. Muumiomummut katsoivat toisiaan ja huokasivat yhtä aikaa.

- Siis aivan karmeassa kunnossa noi sun liinat, harsot hapsuttavat joka suuntaan, Ruusu totesi katsellessaan kaverinsa likaisia harsoja.

- Kattosit vaan itseäsi! Sulla on enemmän tahroja ja männynneulasia liinoissa, kuin seepralla raitoja! Lilja totesi ja osoitti sormiluillaan Ruusun harsoja

- Totta kyllä, mutta minähän pyöritin eläessäni sitä suunnittelutoimisto SisustusSeepraa, oiskohan ne raidat siitä? Meidän on aika vaihtaa käärinliinat. Ei voida varastaa enää Hiltusten lakanoita, ovat hankkineet kuivurin, lakanat pysyvät sisätiloissa. Nyt pitää miettiä, vastasi Ruusu.

- On ilmeisesti aika vierailla terveyskeskuksessa hoitotarvikejakelussa, tuumi Lilja ja jatkoi, mikäs päivä tänään on?

- En minä vaan tiedä, ei täällä pysy enää päivissä kiinni,

vastasi Ruusu huokaisten jälleen. Kaipa on vain lähdeittävä liikkeelle leijumaan kohti terveyskeskusta. Hoitotarvikejakelu on käsittääkseni auki vain kerran viikossa.

- Suuta kuivaa kuin olisi Saharassa, tuumaa Lilja heilutellen tyhjää termospulloa.

- Hei, tänäänhän on se seurakunnan aamupalapäivä, mennäänkö käymään siellä ennen terveyskeskuskeikkaa? kysäisee Ruusu Liljalta.

- Tuossahan se on matkan varrella, mennään pois, kunhan eivät vaan tarjoilisi korviketta.

Niin leijuvat muumiomummut seurakuntatalolle termospullot mukanaan. Aamuruuhka oli menossa, ruokalahettirobotteja suristeli ristiinrastiin ja taivaalla dronet hoitivat kotiinkuljetuksia. Myös seurakuntatalolle oli ruokarobotti matkalla ja se piipitteli lähestyessään Ruusua ja Liljaa. Mummut tervehtivät robottia ja väistivät kiltisti tien laitaan. Kun mummut avasivat seurakuntatalon oven vastaan tulvahti taivaallisen ihana kahvin tuoksu, joka sai Liljan lähes pökerymään onnesta. Keittiössä emäntä voiteli aamupalaleipiä, jotka oli saatu lahjoituksena paikalliselta kauppiaalta edellisena iltana. Emäntä ei havainnut tulijoita, jotka omatoimisesti suuntasivat kahvinkeittimelle ja täyttivät termospullonsa. Mukaansa he nappasivat myös muutamat voileivät ja pari banaania. Banaanit olivat lähituotantoa Pataman taimitarhalta, jossa oli keskitytty viljelemään eksoottisempia hedelmiä ja kasviksia vaikean tuontitilanteen takia.

Mummut leijailivat saaliinsa kanssa tien varteen hylättyyn linja-autokatokseen, jossa oli vielä yksi ehjä penkki. Penkillä kökötti yksisilmäinen kissa, joka naukuen otti vastaan vierailijat. Suoritettiin eväiden suhteen kristillinen tasajako ja kissakin sai osansa, tosin banaani ei hänelle maistunut. Lilja silitteli kissaa, joka kehräsi tyytyväisenä ja nuolaisi ruokkivaa kättä. Ruusu piti viisaampana jättää silittelyt väliin, koska oli ainakin eläessään ollut kissoille allerginen.

- Eiköhän lähdetä menemään eteenpäin, että ei päivä lopu kesken, tuumasi Ruusu Liljalle.

- Harmi jättää tätä kaveria, mutta ei sitä voi mukaankaan ottaa, tuumasi Lilja ja laski kissan takaisin penkille.

Hetken kuluttua leijui valtatie varressa kaksi kauhtunutta muumiota, tosin harva heitä edes näki. Vaati herkkyyttä havaita kehottomia olentoja. Ilkeät, katkerat ja itsekkäät ihmiset eivät näe napaansa pitemmälle, joten paljon jää näkemättä. Ohi suhahti betonauto säiliö hitaasti pyörien. Harsoliinat hulmusivat ja mummot matkasivat omissa ajatuksissaan. Lilja poimi tienvarresta pudonneen pakoputken ja laittoi sen sivuun ojanpenkalle, että kadottanut sen löytäisi.

- Hei Ruusu, katsopa sinivuokkoja! Lilja huikkasi ja osoitti ojanpenkkaa kauempana.

Noin 100 metrin päässä oli poliisiauto vilkut päällä, kaksi sinipukuista poliisia seisoj ojanpohjalla. Kuului iso pamaus ja mummot hätkähtivät äkillistä melua.

- Mitä ihmettä täällä tapahtuu? Ruusu tokaisi.

Mummot leijuivat poliisiauton viereen. Ojassa makasi iso hirvi hengettömänä. Oli ilmeisesti jäänyt auton tönäisemäksi. Poliisit olivat sen juuri lopettaneet. Apeina mummot jatkoivat matkaa eteenpäin hiljaisuudessa.

- Hirveän surullista, totesi Lilja ja pyyhkäisi silmänurkkiensa.

- Sääliksi käy nuo syyttömät elukat, liikenteen uhrin. Niille pitäisi rakentaa alikulkutunneleita, totesi Ruusu ja katsoi surumielistä kaveriaan.

- Hei, sun silmänypärykset ovat entistä mustemmat, mitä ihmettä sulla on käsissä?

- Ounou, mä keräsin pakoputken tieltä. Näyttääkö pahalta? Lilja kysyi harmissaan samalla käsiluitaan katsoen, ihan mustat, yök!

Terveyskeskus toimii resurssien salliessa

Muumiot saapuivat seinän läpi terveyskeskukseen, koska sähköovi ei toiminut taaskaan. Myrskylyhdyt käytävän seinustalla yrittivät toimittaa valaisimen virkaa.

Hoitotarvikejakelu oli suljettu resurssien puutteessa, joten oli pakko jatkaa matkaa osastolle. Potilashissi oli epäkunnossa, mutta kukaan ei ollut ilmoittanut siitä, koska järjestelmä vaati vahvan tunnistautumisen ja kolme eri hyväksyjää, joista yksi oli virkavapaalla. Oli mentävä rappuja ja väistettävä kiireistä näytteenottajaa.

Käytävällä seisoj hoitajia. He seisoivat, koska istuminen olisi vaatinut ergonomiakoulutuksen, jota ei ollut ehditty järjestämään. Heidän katseensa olivat lempeitä, mutta tyhjiä, kuin ihmisillä, jotka olivat oppineet hymyilemään automaattisesti

Lilja ja Ruusu ovat terveydenhuoltoalan muumioituneita ammattilaisia, Lilja entinen sairaanhoitaja ja Ruusu suuhygienisti. He ovat välitilassa odottelemassa sielun ylösnousemusta ja tutkiskelevat maailmanmenoa vanhoin silmin tulevaisuuden maailmassa globaalien kriisien keskellä.

Tässä ensimmäisessä kirjassa mummot seikkailevat Sote-keskuksessa ja sen läheisyydessä. He majailevat hautausmaalla, koska muualle heitä ei huolita eikä ole varaa. Tarina on sekoitus komediaa, tragediaa, sci-fiä ja kokemuksellista faktaa, jokainen ottakoon itse selvää missä genressä milloinkin mennään!

9 789528 075967